

Mal

Un tros d'esquena fet un desaigüe per on qui s'escolava era jo

Foto: Andrea Jofre

Mal. Durant dos mesos no m'ha existit res més. Mal quan em llevava, mal quan em movia, mal quan no, mal quan dormia malament. He plorat el cansament de conviure-hi, per l'energia que se m'empassava un tros d'esquena fet un desaigüe per on qui s'escolava era jo. Mal. No m'ha existit res més i no, perquè de cua d'ull veia la resta que hi era tota, pacient, esperant el seu torn.

M'he imaginat el mal com un astre en un sistema, orbitant lent i feixuc pròxim al sol. El centre, però, no era pas jo. Eren l'ara i l'aquí, un present que les òrbites d'altres cossos voltaven ratllant l'esquelet d'un sistema complex regit per una gravetat feta d'urgències i importàncies en una baralla sense fi.

I ara el mal és al passat o en un estadi de futur primigeni, i veig que al centre del sistema s'hi apropen altres cossos que havien quedat pendents en les seves òrbites àmplies i lentes, mandroses. El món torna a girar, suportó l'esquena, i ella a mi.